

Αριστοφάνη Νεφέλες

Μετάφραση. Διασκευή Διονύσης Χριστόπουλος

Επιμέλεια Γιάγκος Ανδρεάδης

Νύχτα. Το σκηνικό είναι δύο κρεβάτια, όπου στο ένα κοιμάται ο Στρεψιάδης και στο άλλο ο γιος του.

Ο Στρεψιάδης στριφογυρίζει και ξαφνικά σηκώνεται.

Στρεψιάδης: Αχ! Αχ Δία μου μεγαλοδύναμε! Όλα σου καλά! Τα πάντα εν σοφία και λοιπά, αλλά μία αδυναμία σου την βρήκα! Οι νύχτες! Τι νύχτες είναι αυτές; Μακρινάρια! Σαν τηλεμαραθώνιους τις έκανες. Δεν το ξημερώνεις σιγά, σιγά... λάλησαν τα κοκόρια. Εγώ βέβαια μόνο τα ακούω, διότι οι δούλοι τελούν εν ονειρώξει! Εκεί φτάσαμε! Ιδού η κατάντια της δημοκρατίας μας, να ξυπνάμε εμείς με τα κοκόρια και οι δούλοι να βαράνε καμπάνες με το ροχαλητό τους. **Γαμώ τον πόλεμο που δε μ' αφήνει να ρίξω και κάνα πρόστιμο στο εργατικό προσωπικό.** Και να 'ταν μόνο αυτοί... Έχω και το καμάρι μου! Κοιμάται. Και κοιμάται τόσο γλυκά το μωρό μου. Τυλίγεται στις πέντε κουβερτούλες του και κάνει ολονυχτίες κλανιών.

Δεν πήρα και το χάπι απόψε και δεν μπορώ να κοιμηθώ! Ας ξαναπροσπαθήσω!

(Ξαπλώνει. Στριφογυρίζει. Ξανασηκώνεται)

Και μου το 'πε ο ψυχίατρος. Μην το παρακάνεις με το χάπι θα σου γίνει συνήθειο. Να τα τώρα. Αλλά και πώς αλλιώς να κλείσω μάτι; Μιλάμε για βάσανα. Μιλάμε για χρέη. Έχω τον γιό μου. Αυτός δεν είναι παιδί, αυτός είναι καταναλωτικό δάνειο. Άλογα. Παίζει με τα άλογα και τις άμαξες. Όλου του κόσμου τα παιδιά παίζουν με το πουλί τους, το δικό μου παίζει με τα άλογα. Κι όσο τα καβαλάει τα άλογα, τόσο με καβαλάνε εμένα τα χρέη.

Τα θυμήθηκα και συγχύστηκα! Εεε!!! *Άπτε παι τον λύχνον!* Τιι, δεν κατάλαβες; Φιλιπίνεζος είναι, **Μετάφραση:** Παιδί, άναψε το λυχνάρι και φέρε να δω το κατάστιχο. Όχι, γαμώ το μου! (πάει και φέρνει το τεφτέρι με τα χρέη). Ορίστε χρωστάω σε όποιον έχει δει πέταλο από κοντά.

Φειδιπίδης: (παραμιλάει στον ύπνο του). Βρουούμ, ουμ, ουμ! Φίλωνα! Φίλωνα τι είναι αυτά; Γιατί τρέχεις σε αλλουνού τη λωρίδα; Φίλωνα κουφάλα θα σε καταγγείλω στην επιτροπή.

Στρεψιάδης: Ιδού τα χάλια. Όλη μέρα αυτό!

Φειδιπίδης: (συνεχίζει το παραμιλητό) Βρουμ. Ι-ι-ι-ι-ι-!!! Και τα τετρακύλινδρα άρματα; Πόσους γύρους έκαναν;

Στρεψιάδης: Αχαΐρευτο, ανεπρόκοπο πλάσμα. Ίδιος η μάνα σου!

Φειδιπίδης: (συνεχίζει το παραμιλητό) Κομπλέ! Σκούπισέ τον και φύγαμε! Βρουούμ!!!

Στρεψιάδης: (Αγριεμένος). Την περιουσία μου σκούπισες ρε τεμπέλη. Ούτε ένα τριόβολο δεν μου έμεινε. Τα πήρες όλα κι έφυγες! Έχασα όλες τις δίκες, μου ζητάνε τόκους και ενέχυρα, πού να τα βρω γαμώ τη μάνα της μάνας σου;

Φε: (Ξυπνάει, Χασμουριέται) Hello dad! Πάλι με τη γιαγιά τα 'χεις;

Στρε: Μη σου θίξουμε το σόι!

Φε: Έχεις λυσσάξει όλη νύχτα. Μάτι δεν έκλεισα.

Στρε: (ειρωνικά) Το βλέπω. Είσαι κομμένος!

Φε: (Κουκουλώνεται και γυρίζει πλευρό. Μωρουδίζοντας). Άσε με να κοιμηθώ λίγο ακόμα. Δεν έκλεισα οχτάωρο.

Στρε: (Γλυκά) Κοιμήσου αγόρι μου! Κοιμήσου παλικάρι μου! (Άγρια) αλλά στο λέω! (Ο Φ. πετιέται τρομαγμένος). Υπάρχει θεία δίκη και όσα μου 'κανες θα τα πληρώσεις!

(Μονολογεί) Με 'φαγε η κάργια η προξενήτρα. Με βαλε και παντρεύτηκα τη μάνα σου. Που να μην της πιάνει η αποτρίχωση!

Βρε εγώ είχα ζωή χαρισάμενη. Στο χωριό μου. Σκεπαζόμουνα με την κουβέρτα και έκλανα για να ζεσταθώ. Εγώ δεν ήξερα από τόκους και ενέχυρα. Εγώ ήξερα από γίδια και γελάδια. Αλλά βλέπεις μεγαλοπιάστηκα. Παντρεύτηκα την ανιψιά του Μεγακλή. Εγώ από χωριό και αυτή από πόλη! (συνωμοτικά) **Ξεκωλιάρα και ψηλομήτα, παρφουμαρισμένη και λυσσασμένη για κεχρί, ίδια δημόσια Αφροδίτη. Όλο λούσα και μοντελάκια.** Με παρέσυρε στο βούρκο της μεγάλης ζωής. Από κει που έφτιαχνα το μούστο άρχισα να τον πίνω!

Η γυναίκα μου! Ψωλοχουσομαζώχτρα απ' τις λίγες. Του δίναμε και καταλάβαινε. Με τα πολλά έμεινε έγκυος. Χαρά δική μου και δική της. Μετά έφυγε η δική μου κι έμεινε η δική της. Πρώτος τσακωμός για το όνομα του παιδιού. Αυτή ήθελε κάτι διεθνικό. Να είναι λέει ο γιος της πολίτης του κόσμου! Εγώ πρότεινα να το βγάλουμε Φειδωνίδα, το όνομα του πατέρα μου! Αυτή να λυσσάει. Κι αυτή κι η μάνα της. Να το βγάλουμε Ξάνθιππον, Χάρριππον, Καλλιπίδη. Kallipides μου έλεγε ακούγεται καλό και τα αγγλικά. Πήραμε το πρώτο συνθετικό από το δικό μου και το δεύτερο από το δικό της και το βγάλαμε Φειδιπίδη. (Σε θεατή) Τέσσερα αναισθητικά δώσαμε στον πατέρα μου να το αντέξει.

Η γυναίκα μου ήθελε να τον δει στέλεχος, χαρτοσουγιά, Υπουργό, Κυβερνητικό Εκπρόσωπο, τέτοια πράγματα... αξιοπρεπή. Εγώ του 'λεγα: «Σαν μεγαλώσεις, θα βάλεις την προβιά σου και θα οδηγείς τα γίδια», μόνος μου τα 'λεγα, μόνος μου τα' άκουγα! Έμπλεξε με τ' άλογα. Άμα είχε μπλέξει με τα ναρκωτικά πιο οικονομικός θα μου ερχόταν.

Τώρα όμως, όλη τη νύχτα που σκεφτόμουνα τα χρέη μου, σκέφτηκα μια κομπίνα. Τέτοια, που αν τον κάνω να την ακολουθήσει θα σωθώ!

(τραγουδιστά) Φειδιπίδηρη... **Φειδιπιδασάκιι...**

Φειδιπίδης: Dady!

Στρεψιάδης: Φιλί!

Φειδιππίδης: (του δίνει ένα πεταχτό) Have a little kiss, dad

Στρεψιάδης: Ω θεοί! Περσικά ή Σκυθικά μιλάει!

Φειδιππίδης: Πώς θα γινόταν αλλιώς μα τον Ποσειδώνα τον Ίππειον;

Στρεψιάδης: Σκάσε ρε! Πού Ίππειον να σε βρει! Σε κάθε σου φράση σέρνεις εγκεφαλικά! Μη μιλάς για άλογα και για τον προσάτη τους, ετούτα με κατέστρεψαν κι άκου με. Βλέπεις εκείνο το σπιτάκι με την πορτούλα;

Φει: Γκαβός είμαι;

Στρ: Σκάσε! Στον αντίλογο ο νους σου. Σ' εκείνο το σπιτάκι μέσα, βρίσκονται άνθρωποι οι οποίοι μιλάνε με τον ουρανό

Φει: Όπως η Μίριαμ; (;;;) Ποια είναι ;

Στρ: Σκάσε! Άκου Μύριαμ. Αυτό που βλέπεις είναι *φροντιστήριο*.

Φειδ. Από αυτά που μπαίνεις κούτσουρο και βγαίνεις τούβλο; Ούτε βδομάδα δεν άντεξα όταν με έστειλες με το ζόρι!

Στρ. Ζών. Αυτό είναι το κάτι άλλο. Αυτοί οι άνθρωποι είναι σοφοί, ψαγμένοι, τέτοιοι που μπορούν να σε κάνουν να πιστέψεις ότι η γη είναι ψησταριά κι εμείς τα κάρβουνα. Αυτοί, αν τους δώσεις λεφτά, μπορούν να σου μάθουν λόγους τέτοιους, με τους οποίους θα νικάς, τις πιο δίκαιες και άδικες υποθέσεις

Φει: Ποιοι είναι αυτοί;

Στρ: Δεν ξέρω πως τους λένε, πάντως ξέρω ότι είναι διάνοιες!

Φει: Ποιους λες μωρέ; Αυτούς τους απατεώνες, τους βρωμιάρηδες, τους **υπουργογλύφτες (τσανακογλύφτες;)** Τον Σωκράτη και τον Χαιρεφώντα;

Στρ: Σκάσε! Μη μιλάς δυνατά, θα μας ακούσουν. Αυτοί είναι άνθρωποι βιονικοί, μπορεί και τώρα δα να μας ακούν που μιλάμε. Σε παρακαλώ Φειδιππίδη μου, αν λίγο μ' αγαπάς, παράτα τα άλογα και πήγαινε να σε κάνουν ξεφτέρι

Φει: Και τι θα με διδάξουν τα χλεμπόνια.

Στρ: Λένε, πως υπάρχουν δύο λόγοι. Ο αγαθός και ο πονηρός. Ο δεύτερος, ο άδικος, όπως συνηθίζεται να τον αποκαλούν, **όσο πιο άδικο έχει τόσο πιο εύκολα κερδίζει** (μπορεί να νικήσει ακόμα) **και τις πιο άδικες και χαμένες από χέρι δικαστικές υποθέσεις.** Αν εσύ, παιδί μου, **γίνεις ξεφτέρι** (μάθαινες να μιλάς σ)τον άδικο το λόγο, από τα όσα χρωστάω για χάρη σου, δεν θα χρειαζόταν να πληρώσω ούτε έναν οβολό (ΕΥΡΩ;).

Φειδιππίδης: Τι 'ναι αυτά που λες ρε πατέρα. Δεν μπορώ να κάνω εγώ τέτοια πράγματα. Με τι μούτρα θα πάω στον Ιππόδρομο;

Στρεψιάδης: (ειρωνικά) Είναι κι αυτό, που συχνάζεις σε μέρη υψηλής διαλογής. (άγρια) Λοιπόν, αν πάρεις τέτοια απόφαση, αντίθετη στα όσα σου προτείνω, από μένα το φαΐ, ξέχνα το! Θα μείνεις νηστικός κι εσύ και οι βρωμοφοράδες σου, που μου 'χουν κοστίσει μια περιουσία και μου χουν καταχέσει όλο τον τόπο!

Φειδιπίδης: Κι έχεις την εντύπωση ότι ο θεός μου ο Μεγακλής θα με αφήσει να πεινάσω, εμένα και το άλογό μου; Δεν μου καίγεται καρφί. Μπαίνω σπίτι!

(Ο Φειδιπίδης μπαίνει μέσα στο σπίτι)

Στ: Πλήρωνα! Φροντιστήριο. Ιδιαίτερο στη Φυσικοχημεία που δεν τα 'παιρνε. Κάνε παιδιά να δεις καλό. (Επαναλαμβάνει περιπαιχτικά τα λόγια του γιού του) «Κι έχεις την εντύπωση ότι ο θεός μου ο Μεγακλής θα με αφήσει να πεινάσω;».

(Σκέφτεται για λίγο)

Μωρέ δεν θα το βάλω κάτω! Θα προσευχηθώ στους Θεούς και θα πάω κι εγώ σε φροντιστήριο αλλά το σωστό. Αυτό που κάνει ταχύρρυθμα μαθήματα αδικολογίας.

(Ξανασκέφτεται)

Θα μου πεις. Πώς θα τα απομνημονεύσω. Πέρασαν δα και τα χρόνια.

Πώς θα μάθω τα δύσκολα μαθήματα;

(Ξανασκέφτεται και αποφασίζει)

Ή θα πάω φροντιστήριο ή θα πάω εξορία (**Κορυδαλλό**); .

(Παίρνει την απόφαση και χτυπάει τη πόρτα του σπουδαστηρίου του Σωκράτη που βρίσκεται από πίσω).

Γκαρσόν! Γκαρσόν!

(Βγαίνει ένας μαθητής)

Μαθητής: Άι στον κόρακα. Τις εστί ο κρούων την θύραν; (ΟΧΙ **πόθεν** αντλείς την αυτοπεποίθηση να χτυπάς την πόρτα του σπουδαστηρίου του Σωκράτη;

Στρ: Στρεψιάδης ο Φειδωνος, ο εκ Κολοκυνθούς ορμώμενος.

Μαθητής: **Είσαι εντελώς στουρνάρι!** όταν παίρνουμε το θάρρος να βρεθούμε σε έναν χώρο περισυλλογής και διανόησης, φροντίζουμε να είμαστε πιο προσεκτικοί (**ΟΧΙ στον τρόπο επίκλησης των παρευρισκομένων επ' αυτού.**

Στρ. Παρντόν. Τι εννοείτε;

Μαθ. Με την επίκληση σου «Γκαρσόν», μου προκάλεσες σημαντικής φύσεως ταραχή, η οποία με οδήγησε στην αποβολή μίας ιδέας την οποία επί ώρας κυοφορούσα.

Στρ: (Τον κοιτάζει σαν ούφο) Τι ζώνων είμαι. Ταπεινά συγγνώμη. Δεν το έκανα επίτηδες. Τι ακριβώς απέβαλες;

Μαθητής: Α! Α! Οποία θρασύτις. Να πω την ιδέα μου σε κάποιον που δεν είναι μέλος του σπουδαστηρίου. Η αμάθεια έχει γίνει μάστιγα!

Στρ: Βρε! Σε μένα μπορείς να το πεις. Κι εγώ μαθητής ήρθα να γραφτώ στο φροντιστήριο. (του σπουδαστηρίου ήρθα να γίνω).

Μα: Αχα! Δια βίου μάθηση! Pas Mal! Pas Mal! Σκεφτόμουν. Πόσο είναι του **ψύλλου** το πήδημα. Το ρώτησε προηγουμένως ο διδάσκαλος στον Χαιρεφώντα και με προβλημάτισε σαν σκέψη. Γιατί κάποιος **ψύλλος** του Χαιρεφώντα αφού του δάγκασε το φρύδι πήδηξε στην καράφλα του Σωκράτη.

Στρ: Ο διδάσκαλος το μέτρησε το πήδημα; Γιατί πολλά ακούγονται.

Μα: Μα και φυσικά!

Στρ: Τίني τρόπω;

Μα: Συγκλονιστικό. Άνοιξε τα αυτιά σου να ξεστραβωθείς.

Έλιωσε κερί. Έπιασε ύστερα τον ψύλλο και βούτηξε μέσα στο λιωμένο κερί τα πόδια του. Όταν πάγωσε το κερί, έμεινε το αποτύπωμα. Το μέτρησε και βρήκε τι νούμερο περσικό πασούμι (πασουμάκι) φοράει ο ψύλλος.

Στρ: Ω Δία. Ντάξει, πολύ μυαλό ο άνθρωπος!

Μα: Θεε να ακούσεις άλλο ένα εφεύρημα του διδασκάλου;

Στρ: Δεν κρατιέμαι!

Μα: Ερωτηθείς ο διδάσκαλος από τον Χαιρεφώντα εάν τα κουνούπια σφυρίζουν από το στόμα ή από το κωλάντερο, ο Σωκράτης εφηύρε την σκέψη πως καθώς το άντερο του κουνουπιού είναι στενό, ο αέρας το διαπερνά με δύναμη και έπειτα ευθύς βγαίνει από τον κώλο που είναι με το συμπάθειο σαν χουνί. .

Στρ: **Σάλπιγξ τουτέστιν του κώνωπος ο κώλος. Και τρισμακάριστος όστις εμβαθύνει στην τρύπα του. Μόνο αυτός μπορεί να με γλυτώσει από την καταδίκη. Καίγομαι να γίνω μαθητής του. Άνοιξε γρήγορα την πόρτα. (ΟΧΙ Θα ήθελα μόνο να κάναμε μία παύση στην κωλονοσκόπηση του εντόμου και να περνούσαμε κάπως, στο πως μπορώ να γλιτώσω την καταδίκη).**

(Τραβιέται μια κουρτίνα. Φαίνονται οι μαθητές, ο ένας πιο φευγάτος και αλλοότερος από τον άλλο να διαλογίζονται μουγκρίζοντας και μπουσουλώντας στο πάτωμα). Θεός φυλάξει. Τι κάνουν αυτά τα θηρία! Πρόβα με πειραματικό θίασο;

Μ. Ουχί, Εισί οι του διδασκάλου μαθηταί!

Στρ. Κι αυτοί γιατί κοιτάνε στη γη;

Μ. Ερευνούν τα υποχθόνια.

Στρ. Κατάλαβα. Βολβούς ψάχνουν. Εμένα ρωτήστε. Ξέρω ποιοι είναι μεγάλοι και οι χοντροί. Κι αυτοί οι εντελώς κατάχαμα τι κάνουν;

Μ. Ερεβοδιφούν και εμβαθύνουν στα Τάρταρα.

Στρ. Και ο κύλος τους γιατί κοιτάει στον ουρανό;

Μ. Σπουδάζει εξ ιδίας πρωτοβουλίας αστρονομία. (στους συμμαθητές του). Μπάτε μέσα να μη σας δει ο δάσκαλος!

Στρ, Μείνετε. Θέλω να σας ρωτήσω για ένα θεματάκι μου.

Μ. Απαγορεύεται, βλάπτει την υγεία τους ο καθαρός αέρας.

Στρ. (Σκοντάφτει πάνω σε όργανα: Σφαίρες, πυραμίδες, κύβους, αστρολάβο, κυάλι, γωνίες και διαβήτες). Θεούλη μου. Τι το θέλουν τούτο εδώ. (Το σηκώνει) Πες μου!

Μ. Κάτω τα χέρια. Για την αστρονομία που λέγαμε.

Στρ. Και αυτό;

Μ. Γεωμετρία. Μετρούν τη γη.

Στρ. Δηλαδή; Τα χωράφια του γείτονα;

Μ. Ουχί. Γην την απαξάπασαν.

(Μουσική υποβλητική. Ανοίγει μια δεύτερη αυλαία. Φαίνεται ο Σωκράτης κρεμασμένος από ένα καλάθι).

Στρ. Ποιος είναι αυτός ο κρεμαστός;

Μ. Αυτός!

Στρ. Ο ποιος αυτός;

Μ. Ο Σωκράτης. (Οι μαθητές γονατίζουν και προσκυνούν βγάζοντας κάτι σαν ερεβώδες ισοκράτημα).

Στρ. Ω Σώκρτατες! Ένα βάλε του και συ μια φωνή...

Μ. Φώναξέ τον μόνος σου. Βαριέμαι.

Στρ. Σωκράτη... Σωκραταάκιι.

Σκρ. Γιατί με καλείς ω θνητέ;

Στρ. Τι κάνεις εκεί πάνω;

(Όσο ο Σωκράτης κατεβαίνει, και ενώ ακούγεται μία μυσταγωγική μουσική, ο Στρεψιάδης προσπαθεί να διακόψει τον Σωκράτη από την σκέψη του, αλλά ο Μαθητής τον εμποδίζει, δημιουργώντας μεταξύ τους έναν βουβό καβγά. Κάποια στιγμή η μουσική χαμηλώνει και ο μαθητής φεύγει. Στην σκηνή μένουν μόνοι τους ο Σωκράτης και ο Στρεψιάδης)

Στρεψιάδης: Σωκράτη!! Σωκρατάκη!!)

Σωκράτης: Αντιμετωπίζω την φθορά. Η θνητότητα ένα σημείο έρευνας στην μεταμοντέρνα εποχή. Γιατί λοιπόν με φωνάζεις;

Στρ: Τι κάνεις ακριβώς;

Σκρ: Αεροβατώ και περιφρονώ τον ήλιον.

Στρ. Παρντόν;

Σκρ. Εξετάζω τον ήλιο, ανόητε.

Στρ. Και γιατί τον περιφρονείς. Τι σου έκανε.

Σκρ. Ανόητε. Δεν τον περιφρονώ. Τον ερμηνεύω διεξοδικά

Στρ: Και πρέπει να είσαι όσο το δυνατόν πιο κοντά του για τον ερμηνεύσεις ε; Λογικό! Γι' αυτό δεν κατεβαίνεις κάτω;

Σωκρ: Αχ, δεν μπορώ να εξηγήσω τα αυτονόητα! Πώς αλλιώς θα μπορούσα να εξετάσω τα ουράνια σώματα αν δεν είχα συνδέσει την σκέψη μου με τον αέρα; Τι ήθελες δηλαδή, να κατέβω κάτω να κοιτάω τα ουράνια και να πέσει η σκέψη μου σε ραστώνη καθώς θα την τραβούσε προς το μέρος της η γη. Το ίδιο δεν συμβαίνει και με τις πευκοβελόνες; Είναι τρομερό.

Στρ: Αχ, να! Τώρα κάπου το 'χασα. Σωκράτη μου... διδάσκαλε, θέλεις λίγο να κατέβεις εδώ κάτω, έτσι να με διδάξεις κι εμένα δυο πράγματα;

Σωκρ: Και τι ζητάς;

Στρ: Να μάθω. Θέλω να μου μάθεις την τέχνη την δικηγορική. Να γλιτώσω από τους δανειστές, τους τόκους και τους τοκογλύφους.

(Ο Σωκράτης κατεβαίνει από κει που βρίσκεται)

Σωκρ: Γιατί χρεώθηκες;

Στρ: Πάσχω από καλπάζουσα αλογίτιδα, Οικογενειακώς! Ο γιος μου. Μη δει φοράδα. Από πίσω.

Σωκρ: Όλα τα γουρούνια την ίδια μούρη έχουνε.

Στρ: Όχι τέτοια φοράδα. Κανονική. Αλογίσια. Σε παρακαλώ Σωκρατάκη μου, δίδαξε μου την τέχνη την δικηγορική να κερδίζω τα δικαστήρια και από μένα... ό, τι θες! Θες δίδακτρα; Θες πεσκέσια; Ό, τι θες! Ορκίζομαι στους θεούς!

Σωκρ: Στους Θεούς ακούω. Σε ποιους Θεούς ορκίζεσαι εσύ;

Στρ: Στους κανονικούς.

Σωκρ: Δεν περνάνε τα λεφτά σου μάγκα μου.

Στρ: Γιατί εσείς πού ορκίζεστε; Σε καμιά σημαία με αστεράκια;

Σωκρ: Θέλεις να μάθεις όλη την αλήθεια για τα θεία;

Στρ: Ναι μα τον Δία! Θέλω!

Σωκρ: Θέλεις να μιλήσεις στις μεγάλες θεότητες μας τις Νεφέλες!

Στρ: Θέλω, θέλω!

Σωκρ: Πιάσε κέντρο. Κάτσε σε τούτο το σκαμνί! (Ο Στρεψιάδης κατευθύνεται κέντρο σκηνής). Φόρα ετούτο το στεφάνι.

Στρ: Θα με πάτε για θυσία;

Σωκρ: Σκάσε ηλίθιε! Μυείσαι! (Ακούγεται μια μυστηριώδης επίκληση με βαθιά φωνή):
Ωωωωμμμ!!!!!!!!!!!!

Στρ: Αχ φοβάμαι! Γιατί τα κάνουμε αυτά;

Σωκρ: Σκάσε! Κάνω επίκληση! (Όλοι μαζί) : **Ωωωωμμμ!!!!!!!!!!!!**

Στρ: Πού ήρθα Αθηνά μου. Θα μου πιουν το αίμα οι αντίθεοι!

Σωκρ: Χαλάς την ευχή! Σκάσε! Και μην ξανακούσω Αθηνά εδώ μέσα, θα τα σπάσω όλα! Και τώρα να κρατεί σιγή ο γέρος, όσο η ευχή θα εκστομίζεται!

Στρ: Με είπε γέρο;

Σωκρ: Δέσποτα, βασιλιά μου και απέραντε αγέρα! Πού την γη μετέωρη κρατάς

Λαμπρέ αιθέρα και σεις άγιες, ενάρητες, (**σεβάσμιες βροντοκέραυνες**) Νεφέλες, θεές των κεραυνών και των βροντών

Αρθείτε! Φανείτε, σε μένα που σας καλώ!

Στρ: Μισό, μισό λεπτό, να βάλω το αδιάβροχο. Θα πάθω καμιά πνευμονία. Δεν είχε πει για ακραία καιρικά φαινόμενα. Μην αρθείτε! Μην αρθείτε! Να ντυθώ πρώτα

Σωκρ: Έλθετε πολυτίμητες Νεφέλες. Φανερωθείτε μου

Είτε κάθεστε στου Ολύμπου τις ψηλές, τις χιονοσκέπαστες κορφές

Είτε στου πατέρα Ωκεανού τους ιερούς τους κήπους, στήνετε με τις Νύμφες τον χορό

Είτε από του Νείλου τις γάργαρες πηγές, τις χρυσές στάμνες γεμίζετε νερό,

270 . Την προσευχή μου ακούστε, και την ιερή θυσία μου, δεχτείτε με χαρά.

Χορός: (Είσοδος Νεφελών με απόλυτα τελετουργικό τρόπο και αντίστοιχη μουσική)

Παρθένοι ομβροφόροι

Έλθωμεν λιπαράν χθόνα Παλλάδος , εύανδρον γαν

Κέκροπος οψόμεναι πολυήρατον

Ού σέβας αρρήτων ιερών

Μυστοδόκ(χ)ος δόμος

Εν τελεταίς αγίαις αναδείκνυται

Ουρανίοις τε θεοίς δωρήματα

Ναοί τα' υψερεφείς και αγάλματα

Και πρόσοδοι μακάρων ιερόταται,

Ευστέφανοί τε θεών θυσίαι θαλιαί τε

Παντοδαπαίς εν ώραις

Ήρι τα' επερχομένω βρομία χάρις

Ευκελάδων τε χορών ερεθίσματα

Και Μούσα βαρύβρομος αυλών

Αλλαγή. Οι Νεφέλες πετάνε τις χλαμύδες και αλλάζουν εμφάνιση και κινήσεις προς πιν- απ γκέρλς

Εκεί που σύννεφα χορεύουν

Όλοι οι χαζοί χρησμούς γυρεύουν

Πλάκες τους κάνει η ουράνια φύση

Που οι βλάκες έχουν προσκυνήσει

Αθάνατες εμείς

Νεφέλες γηγενείς

Στων αστεριών το κύτταρο γλεντούμε

Υπέρλαμπρες Θεές

Γεμάτε αρετές

Όψη αλλάζουμε και σας εξαπατούμε

Όταν ο μέγας ήλιος λάμπει

Καίγονται και διψούν οι κάμποι

Μα όταν ο ήλιος να σας ψήνει κουραστεί

Δώρο σας κάνουμε λίγη βροχή

Αθάνατες εμείς

Νεφέλες γηγενείς

Του ωκεανού το απέραντο υμνούμε

Μακάριες Θεές

Που βγάζουμε αστραπές

Και τα λαμόγια τιμωρούμε

(Αλλάζει μουσικό τέμπο)

Και τώρα,

στο κάλεσμα ετούτο

ανταποκριθήκαμε

Τώρα

Στην πόλη της Παλλάδας

Αμέσως κατεβήκαμε

Αθήνα

Πόλη σεβάσμια, των ιερών σου

Πόλη.

Που δώρα επουράνια, στους θεούς

χαρίζεις

Αθήνα

Στους ιερούς ναούς σου

Στους ιερούς ναούς σου, ο Βάκχος κατοικεί

Και είναι

Η άνοιξη που φέρνει

Η άνοιξη που φέρνει μαγική!

Στρ: Άκου με καλά! Μην σου ξεφύγει κόμμα. Θα τα αποστηθίσεις όλα. Να μπορέσεις να φέρνεις αντίρρηση, ακόμα και στο πιο δίκαιο βούλευμα!

(Ο Στρεψιάδης φεύγει από την σκηνή και στην σκηνή μένει ο Φειδιπίδης, ενώ φτάνουν ο δίκαιος με τον άδικο λόγο που καβγαδίζουν μεταξύ τους)

Δίκαιος: Δείξε τα μούτρα σου στο κοινό μωρή μεπετούγια. Εμφανίσου να δει ο κόσμος τι νούμερο είσαι!

Άδικος: Να δούνε με τι βλήμα έχουνε να κάνουνε! Θα σε τελειώσω μπροστά στην ολομέλεια

Δίκαιος: Εσύ εμένα; Και ποιος νομίζεις ότι είσαι, ;

Άδικος: Ο Λόγος!

Δίκαιος: Ο λόγος ο αδύναμος! **Ο χάλια!**

Άδικος: Ο ήττων δηλαδή ο κρείττων. (ο δ.λ. χάσκει με απορία). Τον ήττονα λόγον κρείτονα ποιείν βρε παιδί μου. Καλά, Φουκώ δεν διάβασες; Τέλος πάντων. Από σένα είμαι χίλιες φορές καλύτερος!

Δίκαιος: Ποια είναι η σοφία σου;

Άδικος: Δημιουργώ νέες τάσεις.

Δίκαιος: Αυτά, μόνο σε βλάκες σαν κι αυτούς (δείχνει το κοινό) θα μπορούσαν να ευδοκιμήσουν

Άδ: Δεν απευθύνομαι σε βλάκες, μα σε σοφούς!

Δι: Θα φας την σκόνη μου.

Αδ: Πώς ρε κακομοίρη;

Δι: Λέγοντας εγώ τα δίκαια.

Αδ: Κι εγώ με τον αντίλογο μου θα σε εξαφανίσω. Δίκαιο δεν υπάρχει!

Δι: Ακούτε τον! Δεν υπάρχει δίκαιο !

Αδ: Και βέβαια δεν υπάρχει! Πού το βλέπεις εσύ;

Δι: Στους Θεούς.

Αδ: Ποιους Θεούς ρε μπαζοθύελλα; Εδώ ο Δίας έκανε τον πατέρα του σουρωτήρι και μετά έγινε ο Θεός των Θεών. Και μου λες εσύ για δίκιο

Δι: Κρατάτε με, θα ξεράσω!

Αδ: Είσαι εσχατόγερος και ακυκλοφόρητος.

Δι: Είσαι ξεκωλιάρης και αναίσχυντος!

Αδ: Ρόδα με ραίνεις! Πες μου κι άλλα, πες μου κι άλλα!

Δι: Και βρωμόστομος!

Αδ: Βρέχει κρινάκια! Πες μου κι άλλα, πες μου κι άλλα!

Δι: Πατροκτόνε!

Αδ: Με πασπαλίζεις με χρυσόσκονη!

Δι: Όχι! Με λιωμένο μολύβι ...

Αδ: Με στολίζεις

Δι: Ξεδιάντροπε! Στάζει από πάνω σου βούρκος.

Αδ. Και από σένα λίγο χώμα από την κηδεία σου.

Δι: Είσαι υπεύθυνος που τα παιδαρέλια δεν θέλουν να πάνε σχολείο! Αλλά έννοια σου και θα 'ρθει η μέρα που θα καταλάβουν οι Αθηναίοι τι διδάσκεις στους ανόητους.

Αδ: Βρωμάς μούχλα!

Δι: Ζέχνεις κομπίνα

Αδ: Μα τι σοφία!

Δι: Μα τι μανία!

Αδ: Δική σου μανία!

Δι: Δική σου. Και της πόλης που σε τρέφει για να αποβλακώνεις τα μούλικά.

Αδ: Δεν πρόκειται να σε αφήσω να μολύνεις με τις αηδίες σου το νέο!

Δι: Θα ακούσει τον λόγο μου για να σωθεί!

Αδ: (Στον Φειδιπίδη) Έλα εδώ κι άσ' τον αυτόν να λυσομανάει

Δι: Έτσι και του βάλεις χέρι θα στάξεις δάκρυα!

Χορός: Σταματήστε τις μάχες και τις βρισιές, αλλά εσύ (Στον Δίκαιο) δείξε μας πώς δίδασκες τους προγόνους, κι εσύ (στον Άδικο) Μάθε μας την **μοντέρνα** τέχνη. Θα ακούσει ο νέος και μόνος του θα κρίνει το ποιον θα ακολουθήσει.

Δι: Στα λόγια μου έρχεσαι!

Αδ: Συμφωνώ κι εγώ

Χο: Ποιος πρώτος θα εκθέσει τις απόψεις του;

Αδ: Να μιλήσει πρώτα η ναφθαλίνη κι αφού πει τις παλιατζούρες, θα πετάξω εγώ δυο μεταμοντέρνα, διεθνικά και κουλτουριάρικα να πάει σπίτι του. **Κι αν μου κουνηθεί θα του ρίξω μια διανοητική σφαλιάρα να πάει στον αγύριστο.**

Χο: Τώρα θα μας μιλήσουν και οι δυο με σκέψεις σοφές και τις ιδέες τους θα μας εκθέσουν. Και ας δούμε ποιος θα φανεί ανώτερος με τα λόγια του. Είναι μεγάλη η στιγμή για την σοφία, που γι' αυτήν αγώνας γίνεται τρανός, από τους δυο μας φίλους.

Εσύ (Στον δίκαιο) που δίδαξες τους προγόνους μας με αρετές και χάρη, βγάλε φωνή και μίλα μας για την καλή σου φύση.

Δι:

Λέξω τοίνην την αρχαίαν παιδείαν ως διέκειτο

Ότ' εγώ τα δίκαια λέγων ήνθουν και σωφροσύνη νενόμιστο

Καταλάβατε;

Χορός και Άδικος λόγος: Ούκου!

Δί: Αστοιχείωτοι! Έστω...

Περί του ήθους θα ομιλήσω του αρχαίου

Όταν διέπρεπα σε θέματα δικαίου.

Παιδί δεν έβλεπες να κάνει σκασιαρχείο

Γραμμή πηγαίνανε από το σπίτι στο σχολείο

Γυμνά στο κρύο κυκλοφορούσαν τα παιδάκια

Και δεν τους χάριδευε κανένας τα μπουτάκια

Σεμνά τραγούδαγαν και ζωντάνευαν οι μέρες

Της αρμονίας που μας διδάξαν οι πατέρες

Κι αν κάποιο ένα φτηνιάρκο σουξέ θυμόταν

Έτρωγε ξύλο και συμμαζεούταν

Στο γυμναστήριο κράταγαν σφιχτά τα κολαράκια

Για να μη μπανίζουν όσοι κυνηγούν παιδάκια

Λάγνα τον γκόμενο δεν κοίταζε διαρκώς

Και δεν γινόταν του εαυτού του ο μαστρομπός

Και στις γιορτές που τον καλούσαν τα βραδάκια

Ουδόλως άγγιζε αγγούρια, σύκα, ραπανάκια.

Στα χρόνια τα παλιά θα αναφερθώ

Το σέβας κι οι αρετές κυριαρχούσαν

Και δε νοιάζονταν μόνο για κοκό

Οι νέοι στο σχολείο σαν φοιτούσαν

Μα οι μόδες άλλαξαν νομίζω

Κι ιδέες ήρθανε στον κόσμο πονηρές

Τα παλαιά και άχρηστα κομίζω
Μα κάποτε προσφέρανε τις ένδοξες στιγμές
Τώρα σαν βλέπω παρελάσεις
Με ποιήματα στις Εθνικές εορτές
Και τα παιδιά να κάνουνε διατάσεις
Και στάσεις στο θρανίο πονηρές
Δεν σκέφτομαι το παρελθόν καθόλου
Αλλά το μέλλον νιώθω σκοτεινό
Διότι η αποθέωση του κώλου
Μπορεί να οδηγήσει σε κακό

1003 Δίκαιος λγ. Συνέχεια.

Λάδι αλειμμένος, σαν μπουμπούκι στα γυμναστήρια θα ανθίζεις
Στην πιάτσα δεν θα ξεφουρνίζεις χοντροηλιθιοσοφιστίες
Ούτε ανόητα θα τραβιέσαι με μπουρδοαισχροσυκοφαντίες
Μα κάτω στην Ακαδημία πλάι στις ελιές θα περπατάς
Στεφανωμένος με καλάμι με κάποιο φίλο θα βαδίζεις
Κι όταν ο πλάτανος στη λεύκα ερωτόλογα θα ψιθυρίζει
Θα ευωδιάζεις την ευγένεια της καλαμιάς και της φτελιάς
Αν όσα λέω τα ακολουθήσεις
Με πίστη και με υπομονή
Θα έχεις μάρμαρο το στήθος
Ώμους γέρους, όψη ανθηρή
Γλώσσα κοντή, κώλο ένα στρέμμα
Τσουτσούνα τόση δα μικρή.

Μα αν παρακούσεις όπως άλλοι

χλωμός σαν λείψανο θα γίνεις
με ώμος στενούς στήθος χτικιάρη
κώλο μικρό γλώσσα μεγάλη
και μια τσουτσούνα μακρουλή
σαν της βουλής δημηγορία
Ωραία τα αισχρά θα λογαριάζεις
Και τα ωραία θα λες αισχρά
Και όπως συμβαίνει τακτικά
Θα είσαι και ο πρώτος ξεκολιάρης

(ΟΧΙ. Ακολούθησε λοιπόν εμένα, για να σέβεσαι την γενιά του πατέρα σου και πάντα να θυμάσαι, ότι ήταν αυτή που σε μεγάλωσε. Αλλά δεν θα σέβεσαι μόνο την γενιά, αλλά και τις αξίες της και τις αρετές της. Και τα όσα σου δίδαξε. Καλά και κακά).

Αδ: Κατάλαβες παιδί μου γιατί σου λέω να μην τον υπολογίζεις. Αυτός μιλάει σα να μην μπήκαμε ποτέ στην ΕΟΚ! Είναι ασπρόμαυρος και νιάου βρε γατούλα!

Δι: Ναι αλλά αν ακούσεις εμένα θα μάθεις να αγαπάς την δική σου και τις άλλες πατρίδες. Θα τιμάς τις πράξεις των προγόνων σου και θα τις ξέρεις. Όλες! Θα υπερηφανεύεσαι για τις καλές και θα σου γίνουν μάθημα οι κακές για να τις αποφεύγεις!

Χο: Με τον δίκαιο τον λόγο μας μάγεψες! Τυχεροί όσοι τιμούν το παρελθόν. (Στον Άδικο)
Και τώρα εσύ με τον ωραίο σου λόγο και την εξυπνάδα σου πες μας ιδέες φρέσκες. Κέρδισε το κοινό και μην το αναγκάσεις να σε πετάξει έξω από την ορχήστρα!

Αδ: Ευτυχώς που μου δώσατε τον λόγο γιατί θα 'σκαγα! Μα τόση ώρα, δεν μιλάω, δεν μιλάω, αλλά κόντεψα να βγάλω πρασινίλες απ' την μούχλα.

Λοιπόν, θα σας τα πω μελοποιημένα. Πάμε μαέστρο.

Άκου παιδί μου Φειδιπίδη

Μας έχει πρήξει το πουρό.

Όση αξία έχει ένα - χίδι

Δεν θα την βρεις μες την αιδώ

Τραγούδα χόρεψε και γέλα

Και κάνε κόλπα ερωτικά

Γιατί αν δεν κάνεις και την τρέλα

Τι θα θυμάσαι απ' τα παλιά

Όρμα με μπρίο στις παλαιίστρες

Στα όργια τα Διονυσιακά

Με ώριμες είτε με φρέσκες

Κυρίες χαρείτε στα λουτρά

Περνούν τα χρόνια σαν αέρας

Και φεύγουνε σαν τα πουλιά

Όσο κρατάει το φως της μέρας

Ζήσε σαν τελευταία φορά

Κι αν ποτέ με παντρεμένη

Ο συμβίος σας κάνει τσακωτούς

Πες του ανθρωπάκου έχω γραμμένη

Ζωή και τιμή στους δυο γλουτούς.

Δι: Μπράβο! Συγχαρητήρια! Εύγε κάθαρμα. Με αυτόν τον τρόπο όμως αυτό ο νέος ξέρεις τι θα γίνει; Ευρύπρωκτος

Αδ: Παρντόν. What do you exactly mean?

Δι. (Σωπαίνει και κάνει με τα δύο χέρια του το κατάλληλο σχήμα)

Αδ. Όχι με παντομίμα. Πρόζα.

Δι. Ξεκωλιάρης

Αδ. Μπα; Και είναι κακό αυτό;

Δι. Το χειρότερο. Θα τον καταστρέψεις.

Αδ. Σώπα. Και γ'ω σου λέω ότι είναι το καλύτερο και μπορώ να στο αποδείξω.

Δι. Μη γίνεσαι τόσο γελοίος.

Αδ. Με συγχωρείς. Αν σου το αποδείξω, εδώ ενώπιον όλων θα ομολογήσεις ότι νικήθηκες;

Δι. Ναι, θα ομολογήσω. Αλλά δεν πρόκειται να τα καταφέρεις.

Αδ. Αυτό θα το δούμε. Πάμε;

Δι. Πάμε.

Αδ. Για κοίτα στην Βουλή! Ποιοι μας κυβερνούν;

Δι: Οι ξεκωλιάριδες

Αδ: Για κοίτα στα δικαστήρια! Ποιοι γίνονται επιτυχημένοι συνήγοροι;

Δι: Οι ξεκωλιάριδες

Αδ: Για σκέψου. Ποιοι καλλιτέχνες έχουν την εύνοια του Υπουργείου Πολιτισμού;

Δι: Οι ξεκωλιάριδες!

Αδ: Ρίξε ένα βλέφαρο στο κοινό! Από τους θεατές μας ποιοι είναι η πλειοψηφία παρακολουθούν; Κοίτα και πες μου.

Δι. Κοιτάω

Και τι βλέπεις;

Δι: πολλοί περισσότεροι οι ξεκωλιάριδες! Να και κείνος εκεί και ο άλλος εδώ και αυτός εκεί κάτω με την μαλούρα.

Αδ: Λοιπόν τι λες τώρα;

Δι: Νικηθήκαμε φίλοι μου κουνιστοί. Πάρτε και το σώβρακό μου κι έρχομαι και γω να γίνουμε πολλές.

Σωκράτης: (Στον Στρεψιάδη). Για πες. Θα πάρεις τον γιο σου και θα φύγεις ή θα μου τον αφήσεις να τον κάνω τσακάλι στο λέγειν;

Στρεψιάδης: Να τον διδάξεις και να τον σωφρονίσεις και να του τροχίσεις την γλώσσα του καλά για μικρές και για μεγάλες δίκες

Σωκρ: Θα στον κάνω εγώ. Τον επιδεξιότερο των σοφιστών. Μη σε νοιάζει τίποτα

ΑΝΤΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ (Απλώς για να το σκεφτούμε).

Τώρα που για βραβείο σας ζητούμε ω κοινό μας

Λίγα εισιτήρια και χειροκρότημα ζεστό

Πρέπει να κατεβάσουμε τα προσωπεία

Και να τα πούμε πρόσωπο με πρόσωπο
Γελάσαμε με ένα λαμόγιο κρεμασμένο από καλάθι
Να μελετάει τάχατες τον ουρανό
Και ατιμία, απάτη ψέμα να διδάσκει
Και εμείς σας είπαμε: Δείτε, είναι ο Σωκράτης
Αυτός ο πιο άξιος πολίτης της Αθήνας
Που όλο ρωτούσε τι είναι ωραίο και τι σωστό
Και η ανάξια πόλη του τον δίκασε να πει φαρμάκι
Αυτό το έργο οι Νεφέλες με τα αστεία
Λένε πως βοήθησε να τον καταδικάσουν
Γιατί το αστείο είναι του σοβαρού η σκιά
Οι αρχαίοι σοφοί το λέγανε από παλιά
Μα ακόμα ξέρανε ένα μεγάλο μυστικό
Ότι το γέλιο είναι δίκικο μαχαίρι φονικό
Τέτοιοι αισχροπατοψευτοσκυλόσοφοι ωστόσο
Στον κόσμο σήμερα υπάρχουνε πολλοί
Γι αυτό ένα όνομα αλλάξτε μόνο, στου Σωκράτη
Τη θέση, άλλους βάλτε που το παίζουν σοβαροί
Μα είναι προφέσορες κι αστέρια στην απάτη